

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.892 van 25 april 2000
in de zaak A. 89.045/IX-2174.**

In zake : Johan VAN DEN BRANDEN,
wonende te BAAL,
Peter Benoitlaan 21

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Ontwikkelings-
samenwerking,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Johan VAN DEN BRANDEN op 19 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

- de beslissing van de staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking van 29 oktober 1999 houdende verlenging voor zes maanden via de spoedprocedure van de benoeming van Iris UYTTERSROT als projectleider van het project "Training of Teachers of Pedagogical Secondary Schools in 7 Provinces of North Vietnam";
- de hierin vervatte volgehouden weigering om verzoeker via de gewone procedure te benoemen voor een periode van drie jaar, zijnde de totale duur van het project;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. GELDERS, die loco advocaat D. D'HOOGHE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is licentiaat in de pedagogie en sinds 1977 benoemd als lid van het kaderpersoneel in een betrekking van lange duur bij het personeel van de coöperatie met de ontwikkelingslanden.

Na meer dan twintig jaar werkzaam te zijn geweest in ontwikkelingsprojecten betrekkelijk pedagogische vorming en onderwijs in Afrika, wordt hij

vanaf 14 september 1998 belast met een opdracht bij het Algemeen Bestuur van de Ontwikkelingssamenwerking (ABOS) te Brussel. Deze opdracht, die oorspronkelijk een maximumduur had van zes maanden, wordt bij ministerieel besluit van 30 maart 1999 verlengd voor opnieuw maximum zes maanden ingaand op 14 maart 1999. Momenteel is verzoeker tewerkgesteld bij de directie-generaal Internationale Samenwerking van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

1.2. Met een brief van 8 mei 1998 laat het ABOS aan verzoeker en aan twee andere collega's weten dat er een vacature is voor de functie van projectleider van het project "Training of Teachers of Pedagogical Secondary Schools in 7 Provinces of North Vietnam". Dit project heeft een looptijd van drie jaar.

In die brief worden de vereiste kwalificaties als volgt omschreven :

- universitair diploma in de pedagogische wetenschappen;
- ervaring op het vlak van projectmanagement;
- kennis van microtraining en onderwijstechnieken, van het gebruik en de evaluatie van pedagogische documenten en audiovisuele leermiddelen; van het op punt stellen en uitvoeren van opleidingsprogramma's;
- ten minste vijf jaar ervaring op het vlak van de lerarenopleiding in ontwikkelingslanden, ervaring in Vietnam is een pluspunt;
- grondige kennis van het Engels en het Frans, kennis van het Vietnamees kan nuttig zijn.

Verzoeker kandideert op 21 mei 1998 voor die betrekking.

1.3. In een nota van 26 augustus 1998 stelt de dienst G3 van het ABOS de kandidaten voor aan de staatssecretaris. Hij is van mening dat verzoeker van alle kandidaten het best voldoet aan de jobvereisten en stelt voor dat hij zou worden aangesteld. Daar de aanstelling

van een ontwikkelingssamenwerker moet worden goedgekeurd door het land waar de functie zal worden uitgeoefend en de autoriteiten van de meeste ontwikkelingslanden er op staan te kunnen kiezen uit meerdere kandidaten, stelt de dienst voor ook de curricula vitae van de andere kandidaten te bezorgen, maar hij benadrukt dat de andere kandidaten niet voldoende beantwoorden aan het profiel en dat de kandidatuur van verzoeker reeds informeel gunstig werd beoordeeld door de MOET-verantwoordelijken. Hij benadrukt ook dat de Vietnamese overheden de wens hebben uitgedrukt dat de kandidaat zo mogelijk voor het begin van het nieuwe schooljaar in de maand september ter plaatse zou zijn.

1.4. Evenwel laat de kabinetschef in opdracht van de staatssecretaris bij nota van 28 september 1998 aan het ABOS weten dat geen enkele van de voorgelegde kandidaatstellingen voldoende beantwoordt aan het profiel. Hij geeft het ABOS opdracht een nieuw onderzoek in te stellen naar passende kandidaten.

1.5. Op 2 oktober 1998 informeert verzoeker bij het ABOS naar het gevolg dat aan zijn kandidaatstelling werd gegeven. Met een brief van dezelfde datum antwoordt de dienst G3 aan verzoeker dat de staatssecretaris van oordeel is dat zijn kandidatuur niet voldoende beantwoordt aan het profiel en dat hij niet voor de functie in aanmerking komt.

In reactie hierop schrijft verzoeker rechtstreeks aan de staatssecretaris. Hij argumenteert dat hij zeer ruim aan de gestelde vereisten voldoet en vraagt een meer gestoffeerde motivering van de beslissing tot afwijzing van zijn kandidatuur.

1.6. Ook de administratie schrijft in een nieuwe nota van 4 november 1998 aan de staatssecretaris dat verzoeker volgens haar voldoende beantwoordt aan het

gewenste profiel. Zij merkt voorts op dat hoge eisen stellen aan het profiel het vinden van kandidaten op korte termijn niet zal vergemakkelijken. Zij stelt voor om verzoekers kandidatuur samen met de andere voor te leggen aan de Vietnamese autoriteiten.

De staatssecretaris antwoordt in een nota van 14 januari 1999 echter dat hij zijn vroeger standpunt bevestigt en dat de administratie haar onderzoek naar passende kandidaten moet voortzetten.

1.7. Blijkbaar kruist dat antwoord een nota van de administratie van 7 januari 1999 waarin zij vijf nieuwe kandidaten voorstelt, waaronder Iris UYTTERSROT. Zij vraagt de staatssecretaris een keuze te willen maken tussen deze kandidaten en de kandidaten die reeds eerder bij nota van 26 augustus 1998 waren voorgesteld.

1.8. Op 11 januari 1999 schrijft verzoeker de staatssecretaris nogmaals aan over zijn kandidaatsstelling. Hij geeft het relaas van de verschillende nota's van de administratie en van zijn tot dan toe ijdele pogingen om desbetreffend een onderhoud te hebben met de kabinetschef van de staatssecretaris.

Op 12 februari 1999 heeft hij dan een onderhoud met de kabinetschef. In een brief aan verzoeker van 22 februari 1999 schrijft de kabinetschef hierover : "Tijdens het onderhoud dat ik met u had op vrijdag 12 februari jl. heb ik de gelegenheid gehad om u de stand van het dossier toe te lichten, evenals u in kennis te stellen van de beweegredenen van de beslissingen. Ik heb - tot mijn verrassing overigens - vastgesteld dat de bijkomende elementen, die u tijdens dit gesprek hebt aangebracht, de gegrondheid van deze beslissingen nog hebben versterkt".

1.9. Op 8 maart 1999 schrijft de staatssecretaris aan het ABOS dat hij van plan is Iris UYTTERSROT te

benoemen met spoedprocedure en voor zes maanden, aangezien zij reeds ter plaatse is, de plaatselijke situatie kent en een basiskennis heeft van de Vietnamese taal wat haar in staat zal stellen het project snel op te starten.

De kandidatuur van Iris UYTTERSROT wordt op 19 maart 1999 aanvaard door de Vietnamese autoriteiten en bij ministerieel besluit van 17 mei 1999 wordt zij dan voor een periode van zes maanden benoemd als aanvullend personeelslid van de coöperatie met de ontwikkelingslanden. Verzoeker heeft tegen deze beslissing een schorsings- en een vernietigingsberoep aanhangig gemaakt bij de Raad van State (zaak A.84.180/IX-1825). Het schorsingsverzoek werd afgewezen bij tussenarrest nr. 82.911 van 18 oktober 1999 om reden dat verzoeker noch aanwezig, noch vertegenwoordigd was op de terechtzitting.

1.10. In een nota van 14 oktober 1999 stelt de dienst G3 aan de bestuursdirectie Human Resources van het ABOS voor om Iris UYTTERSROT op het einde van haar dienstperiode te herbenoemen voor de duur van zes maanden daar zij haar functie vervult tot tevredenheid van de lokale autoriteiten en de regularisatie van haar definitieve benoeming nog niet volledig is afgerond.

1.11. Bij besluit van 29 oktober 1999 wordt Iris UYTTERSROT dan opnieuw benoemd voor een maximumduur van zes maanden, als aanvullend personeelslid van de coöperatie met de ontwikkelingslanden met als aanwijzing Vietnam. Dat is de bestreden beslissing;

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat volgens de verwerende partij de vordering niet ontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen de impliciete weigeringsbeslissing om

verzoeker te benoemen, aangezien de verwerende partij de rechtsplicht niet had om hem te benoemen, doch ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikte;

2.2. Overwegende dat verzoeker de redenen waarom hij meent dat de verwerende partij de rechtsplicht had om hem aan te stellen uiteenzet in het tweede onderdeel van zijn enig middel; dat dan ook naar de bespreking daarvan moet worden verwezen;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3.1. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten rechtshandeling kunnen verantwoorden worden aangevoerd en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;

3.1.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van het middel betoogt dat die motiveringsplicht is geschonden nu de bestreden benoeming gesteund is op en een verlenging inhoudt van de benoeming van 17 mei 1999 die zelf onregelmatig is en waartegen hij reeds een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld; dat hij in dat verband argumenteert dat de oorspronkelijke benoemingsbeslissing van 17 mei 1999 het resultaat was van een complexe rechtshandeling waartoe onder meer behoorden de beslissing dat geen van de voorgestelde kandidaten voldeed aan het profiel en de beslissing om bijgevolg gebruik te maken van de spoedprocedure, welke voorbeslissingen steunden op motieven die geen steun

vinden in de werkelijkheid; dat, immers, volgens verzoeker, indien men zijn curriculum naast het vooropgestelde profiel zet, men dan niet voorbij de vaststelling kan dat hij wel, en zelfs zeer goed, aan dat profiel beantwoordt; dat ook de beslissing om gebruik te maken van de spoedprocedure niet op deugdelijke motieven steunt daar de verwerende partij de spoedeisendheid zelf heeft veroorzaakt door zijn kandidaatstelling op een onrechtmatige wijze te verwerpen en vervolgens om nieuwe kandidaatstellingen te vragen; dat verzoeker daarnaast meent dat er ook bij de vergelijking van de kandidaten met het oog op een benoeming volgens de spoedprocedure fouten werden gemaakt omdat, daar er bij zulk een procedure afgeweken kan worden van de vooropgestelde criteria, ook verzoekers kandidatuur opnieuw onderzocht en vergeleken had moeten worden in het licht van de minder strenge criteria die werden gehanteerd;

3.1.1.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert, ter vernietiging van de weigering om hem volgens de gewone procedure te benoemen die hij in de bestreden beslissing meent te herkennen, dat hij een recht op die benoeming had vermits hij de enige kandidaat was die aan alle recruteringsvoorwaarden voldeed en dus zeker aan het profiel beantwoordde en dat, vermits er absoluut iemand benoemd moest worden, de verwerende partij in die omstandigheden de rechtsplicht had om hem te benoemen en hij een recht had op die benoeming;

3.1.2.1. Overwegende dat de verwerende partij terecht betoogt dat de beslissing waarvan verzoeker thans de schorsing vraagt juridisch los staat van de eerste aanstelling van Iris UYTTERSPROT, ook al vormt zij de facto de verlenging van die aanstelling; dat die vaststelling nochtans moet worden genuanceerd in de mate dat aan de tweede aanstelling -de verlenging- geen nieuwe oproep

tot de kandidaten is voorafgegaan zodat kan worden verondersteld dat de redenen welke de overheid in aanmerking heeft genomen om Iris UYTTERSROT een eerste maal voor zes maanden aan te stellen ook ten grondslag liggen aan de tweede aanstelling, met daarbij een gunstige beoordeling door de overheid van haar eerste aanstellingsperiode; dat zelfs zou kunnen worden gesteld dat, indien de eerste aanstelling door de Raad van State wordt vernietigd, daardoor ook de noodzakelijke rechtsgrond voor de tweede aanstelling zal worden weggenomen; dat mutatis mutandis die redenering ook geldt in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging;

Overwegende evenwel dat de Raad van State de onwettigheid van een individuele rechtshandeling enkel kan aanwenden ter vernietiging c.q. schorsing van een andere individuele rechtshandeling welke aan die eerste haar noodzakelijke rechtsgrond ontleent, wanneer deze uitdrukkelijk werd vastgesteld in een annulatiearrest c.q. schorsingsarrest en daarbuiten enkel indien de eerste handeling louter voorbereidend is ten aanzien van de tweede rechtshandeling;

Overwegende dat de eerste beslissing tot aanstelling van Iris UYTTERSROT geen voorbereidende beslissing is ten aanzien van de hier in het geding staande beslissing, die er veeleer een verlengstuk van vormt; dat verzoeker weliswaar de schorsing en de vernietiging van de eerste aanstelling heeft gevorderd, doch zijn vordering tot schorsing werd afgewezen en de vordering tot vernietiging nog hangende is; dat bijgevolg het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.1.2.2. Overwegende wat het tweede onderdeel betreft, dat uit de gegevens van de zaak weliswaar blijkt dat bij de procedure leidende tot de eerste

aanstelling van Iris UYTTERSROT verzoeker tijdens een eerste fase door de administratie als beste kandidaat werd voorgesteld; dat op het eerste gezicht echter niet blijkt dat de verwerende partij bij haar keuze gebonden was door dat voorstel of door enige rangschikking; dat zij dus niet de rechtsplicht had om de best gerangschikte kandidaat aan te stellen; dat ingeval er geen gebonden bevoegdheid bestaat, de omstandigheid dat slechts één kandidaat wordt voorgesteld of zelfs zou voldoen aan de benoemingsvoorwaarden, evenmin meebrengt dat de overheid de rechtsplicht heeft om bepaaldelijk die kandidaat aan te stellen; dat de thans bestreden beslissing een nieuwe tijdelijke aanstelling in dezelfde betrekking uitmaakt en zoals gezegd voorkomt als een verlenging van die aanstelling, zodat ook wat haar betreft lijkt te moeten worden aangenomen dat de verwerende partij niet door een rechtsplicht gebonden was; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is en de vordering in deze stand van de rechtspleging onontvankelijk moet worden verklaard in zoverre ze tegen de beweerde impliciete weigeringsbeslissing om verzoeker aan te stellen gericht is;

3.2. Overwegende dat de vaststelling dat een der voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet vervuld is, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig april 2000, door :

de H. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.